

Bibliaóra – 2026. szeptember 03.

Előfohász: „De én rád tekintek, én Uram, Uram! Hozzád menekülök (Zsolt 141, 8),” ... Ámen.

Ének: 72. zsoltár: „Uram, a te ítéletedet...”

Előima: Urunk, Istenünk! Most, mielőtt közösen hasogatnánk szent Igédet, szeretnénk egy kicsit elcsendesedni Előtted. Annyi minden történt velünk ma is: terveztünk, dolgoztunk, szerveztünk, mesterek érkeztek. Mindenkinnek megvan a maga feladata. És közben könnyű lenne csak az emberi munkát látni mindenben, amit mi kerek és egésznek látunk. De Te arra emlékeztetsz bennünket, hogy mindez mögött jelen vagy. Köszönjük, hogy Te adsz bölcsességet, Te adsz társakat, Te nyitod meg a lehetőségeket, és Te mutatod meg azt is, hogy mi legyen a mi részünk. Urunk, kérünk, segíts felismerni a saját helyünket a Te munkádban. Ne akarjunk olyanok lenni, mint mások, és ne gondoljuk azt sem, hogy amit mi tudunk adni, az túl kevés. Rád bízva lehet értelme annak, ami kicsinek vagy hétköznapiak tűnik. Adj nekünk olyan bölcsességet, amellyel nemcsak tudni szeretnénk, hanem jól dönteni is. Adj nyitottságot egymás felé, mert a Te munkádban nem egymás ellen, hanem egymással együtt szolgálunk. És kérünk azért is, hogy amikor ma hallgatjuk az Igét, ne csak azt kérdezzük: „Mit jelent ez?”, hanem azt is: „Mit akarsz ezzel mondani nekünk?” Mutass rá arra, ami bennünk nincs rendben. Erősíts meg abban, amiben elfáradtunk. És ha valamiben változtatnunk kell, adj hozzá bátorságot. Köszönjük, hogy nem tökéletes emberekkel akarod elvégeztetni a munkádat, hanem bennünket is felhasználsz. Köszönjük, hogy a Te kezedben a különböző ajándékok össze tudnak kapcsolódni egy közös célra. Most pedig segíts, hogy valóban Rád figyeljünk. Jézus Krisztusért, Aki láthatatlan részvevője a Szentlélek ereje által a mi közösségünknek, hallgass meg. Ámen.

Ószövetségi alapige: Krónikák II. könyve 2. fejezet 10-17. versei: *„Hírá, Tírusz királya így felelt erre abban a levélben, amelyet Salamonnak küldött: Mivel szerette népét az Úr, azért tett téged királyukká. És Hírá így folytatta: Áldott legyen az Úr, Izráel Istene, aki az eget és a földet alkotta, hogy ilyen bölcs fiat adott Dávid királynak, aki okos és értelmes, aki az Úrnak templomot, magának pedig királyi palotát akar építeni. Ezért küldök egy hozzáértő és értelmes mestert, Hírá, egy Dánból származó asszony fiát, akinek tíruszi az apja. Ő ért az arany, az ezüst, a réz, a vas, a kő, a fa, a piros és kék bíbor, a len és a karmazsin feldolgozásához, a különféle vésetek készítéséhez és mindenféle tero megvalósításához, amivel csak megbízzák, a te mestereiddel és az én urammal, apádnak, Dávidnak a mestereivel együtt. Most azért küldje el az én uram szolgálóinak azt a búzát, árpát, olajat és bort, amelyet megígért, mi pedig annyi*

fát vágunk a Libánonon, amennyire csak szükséged lesz, és tutajokon elszállítjuk azt a tengeren Jáfóba; te aztán vitesd el Jeruzsálembel! Salamon számba vette mindazokat az embereket, akik jövevények voltak Izráel országában – miután apja, Dávid egyszer már számba vette őket –, százötvenháromezer-hatszáz ilyen embert találtak. Hetvenezret teherhordónak tett meg közülük, nyolcvanezret kőfejtőnek a hegyekben, háromezer-hatszázat pedig felügyelőnek, hogy dolgoztassák a népet.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A Krónikák II. könyve 2. részének második fele két király levelezését veti papírra: **Salamon, Izráel királya és Hírám, Tírusz királya** kapcsolatba lépnek egymással. Salamon Isten házának építéséhez kér segítséget, Hírám pedig készségesen együttműködik vele. Maga az eredeti levél nem maradt fenn külön iratként; a Szentírás őrizte meg számunkra a levelezés tartalmát. Különösen figyelemre méltó Hírám megszólalása: „**Áldott legyen az Úr, Izráel Istene, aki az eget és a földet teremtetten**” (IIKrón 2,11). Egy pogány király tesz vallást Izráel Istenéről. Ez azért is különös, mert Izráel és Júda királyai közül sokan elfelejtették, hogy népük az Úré, és elfordultak tőle. Itt azonban egy kívülálló, egy pogány uralkodó ismeri el az Úr nagyságát. Hírám azt is felismeri, hogy **Salamon bölcsessége Isten ajándéka**. Úgy látja, hogy az Úr szereti népét, és ezért bölcs királyt adott neki. Ez fontos bibliai gondolat: **minden tökéletes ajándék Istentől származik**. A bölcsesség, a gyermek, a mesterségbeli tudás és minden olyan képesség, amely az ember javára szolgál, végső soron Isten kegyelméből van. A gyermekáldás is Isten ajándéka. Hírám egy másik **Hírám nevű mestert** is küld Salamonhoz. Az ő anyja Izráelből származott, apja pedig tíruszi volt (IIKrón 2,13–14). Egy olyan emberről van szó, akinek családi háttérében két nép találkozik. Mégis ő az, aki Isten házának építésében szolgálhat. Ez különösen szép képe annak, hogy **különböző emberek egy közös ügyben találhatnak egymásra**. A te mestereid és az én mestereim együtt dolgoznak. Izráel és Tírusz mesterei összefognak, hogy felépítsék a templomot. Nem az a döntő, hogy ki honnan jött, hanem az, hogy az Istentől kapott tudását és képességét mire használja. Ez a kép tovább is vezet bennünket. A Biblia nagy ígérete szerint eljön az idő, amikor **népek és nemzetek jönnek Sionhoz**, és együtt fordulnak Isten felé. Itt még Tírusz és Izráel mesterei dolgoznak együtt, később pedig a prófétai látásban a népek sokasága keresi az Urat. Különböző népek, különböző nyelvek és különböző háttér – mégis **egy ügy: Isten ügye**. Hírám azt is vállalja, hogy a szükséges fát és anyagokat **a tengeren szállítják el**, amíg azok el nem jutnak a kijelölt helyre. Tírusz népe jól ismerte a tengert és a hajózást. Amit ők tudtak, arra Salamonéknak szükségük volt. Amit Izráel tudott és amivel rendelkezett, arra pedig Tírusznak lehetett szüksége. Így Isten gondviselése által a különböző népek ajándékai kiegészítik egymást. Ez a mai világban és a mai munkaerőpiacon is fontos gondolat. Salamon **számba veszi**

a munkásokat, és különböző embereket von be a nagy feladatba. Ma is fel kell tennünk a kérdést: **kikből válogathatunk, és kit veszünk észre?** Vannak képzett emberek, pályakezdők, idősebbek, külföldiek, bevándorlók, munkanélküliek, részmunkaidőt keresők, valamint olyanok, akik fogyatékoságuk, betegségük vagy életkoruk miatt csak korlátozottan képesek dolgozni. A munkaerőpiac azonban sokszor elsősorban azt kérdezi: **„Mire képes ez az ember? Mennyit tud termelni? Mennyit ér a munkája?”** A Biblia más szemléletre tanít bennünket. **Az ember értékét nem a munkaképessége és nem a teljesítménye határozza meg.** Aki nem talál munkát, nem értéktelen ember. És aki valamilyen okból nem képes teljes értékű munkát végezni, annak emberi méltósága semmivel sem kisebb. A munka Isten jó ajándéka, de az ember értéke nem azonos a munkateljesítményével. A Krónika második könyvében a jövevények is megjelennek. Salamon számba veszi az országban élő idegeneket, és bevonja őket a munkába. Az Ószövetség törvénye különösen hangsúlyozza, hogy a jövevényt nem szabad elnyomni vagy kizsákmányolni. Izráelnek emlékeznie kellett arra, hogy maga is jövevény volt Egyiptomban: **„Ne sanyargasd és ne nyomorgasd őt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.”** (II Móz 22,20) A Mózes harmadik könyve 19 része 33–34. verse pedig még tovább megy: a jövevényt úgy kell szeretni, mint önmagukat. Ez fontos alapelv lehet a mai társadalom számára is: **az idegen, a külföldi, a munkanélküli vagy a korlátozott munkaképességű ember nem veszti el emberi méltóságát.** Isten ügyében ezért nem az a kérdés csupán, hogy **„Kikből tudunk válogatni?”**, hanem az is: **„Kit tudunk meglátni, megbecsülni és bevonni?”** Nem mindenki ugyanazt tudja tenni. Van, aki mesterségével szolgál, van, aki szervez, van, aki tanít, van, aki adományoz, van, aki imádkozik, van, aki kétkezi munkát végez, és van, aki egyszerűen jelenlétével, szeretetével és hűségével szolgál. Minden ember más ajándékot kapott Istentől. **„A te mestereid és az én mestereim”** – ez a mondat ma is megszólít bennünket. Különböző emberek, különböző nemzetek, különböző családi hátterek és különböző képességek találkozhatnak egy közös ügyben. És ez a közös ügy végső soron **Isten ügye.** A templom építésében nemcsak kövek kerültek egymás mellé, hanem emberek is: izráeliek és tírusziak, különböző családok és különböző hátterű mesterek. Isten pedig mindannyiukat felhasználta egy olyan munkában, amely túlmutatott rajtuk. **Isten országában nem az ember származása, társadalmi helyzete vagy munkaképessége az elsődleges, hanem az, hogy az Istentől kapott életét és ajándékait hogyan tudja az Ő szolgálatába állítani.** Ezért a Krónika második könyve 2,10–17 egyik fontos üzenete lehet számunkra: **„Különböző emberek, különböző ajándékok, különböző népek – mégis egy közös ügyért: Isten ügyéért.”**

Közének: 231. dicséret 4. verse: „Igazgass Uram, engemet...”

Újszövetségi alapige: Zsidókhoz írt levél 11. rész 4-7. versei: *„Hit által ajánlott fel Ábel értékesebb áldozatot Istennek, mint Kain, és hit által nyert bizonyosságot arról, hogy ő igaz, mert Isten bizonyosságot tett áldozati ajándékairól, úgyhogy hite által még holtá után is beszél. Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mivel elragadta őt Isten. Elragadtatása előtt azonban bizonyosságot nyert arról, hogy Isten szemében kedves. Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istenhez járul, annak hinnie kell, hogy ő van, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik. Hit által kapott kijelentést Nőé azokról a dolgokról, amelyeket még nem láthatott, és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örököségévé lett.”*

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Ábel története a hit alapvető gondolatát mutatja be: az ember bizalommal, alázattal és őszinte szívvel járul Isten elé. Ábel hitt Istenben, és az Istennel való kapcsolata nem csupán külső vallásos cselekedet volt. Áldozata kifejezte az Úr iránti bizalmát és az Isten dolgai iránti tiszteletét. Ábel a nyájából vitt áldozatot az Úrnak. Kain szintén vitt áldozatot, de a hozzáállásuk különbözött. Isten nemcsak magára az ajándékokra tekintett, hanem arra az emberre és arra a szívre is, amellyel az áldozatot hozta. A Szentírás ezt mondja: **„És rátekintett az Úr Ábelre és az ő áldozatára, Kainra és az ő áldozatára pedig nem tekintett.”** (IMóz 4,4–5) Minden Istenhez való közeledést értékel. **Isten nemcsak arra tekint, amit neki adunk, hanem elsősorban arra a szívre, amellyel hozzá közeledünk.** Ábel hitben közeledett Istenhez, bizalommal, alázattal és engedelmességgel. Kain is vitt áldozatot Istennek, de a hozzáállása nem volt ugyanolyan, mint Ábelé. Ezért Kaint nem kell egyszerűen hitetlen embernek neveznünk. Inkább azt látjuk, hogy **nem ugyanolyan hittel és megfelelő szívbeli hozzáállással közeledett Istenhez, mint Ábel.** A probléma tehát nem csupán magában az ajándékban volt, hanem mindenekelőtt annak az embernek a szívbeli hozzáállásában, aki azt adta. **Mi tanúskodik Ábel hitéről?** Az, hogy hitt Istennek, és e bizalom alapján cselekedett. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 4. verse hangsúlyozza, hogy éppen **hit által** mutatott be „jobb” áldozatot. Ábel így azt mutatja meg nekünk, hogy az igaz hit cselekedetekben és Isten iránti engedelmességben nyilvánul meg. Ábel áldozata arra is emlékeztet bennünket, hogy minden jó Istenből származik. Amikor az ember ajándékot ad Istennek, valójában abból ad vissza Neki valamit, amit előzőleg Istentől kapott. Ezért nemcsak az fontos, **hogy mit adunk,** hanem az is, hogy **milyen szívvel adjuk.** Ábel kiontott vére Isten Igéjében valami nagyobbak az előképe is. A Zsidókhoz írt levél 12. fejezetének 24. verse Jézusról, az új szövetség közbenjárójáról beszél, és a **megtisztító vérről, amely Ábel vérénel hangosabban beszél.** Ábel vére igazságért kiáltott, Krisztus vére azonban bűnbocsánatot, megtisztulást és Istennel való megbékélést hoz. Ábelben tehát a

hit első jelentős tanúját látjuk, aki életével megmutatta, mit jelent bizalommal Istenhez járulni. **Ábel a hit útját mutatja nekünk: őszinte és átadott szívvel járulni Istenhez. Kain története pedig arra figyelmeztet bennünket, hogy önmagában a külső vallásos cselekedet nem elég, ha a szívünk hozzáállása nem őszinte. Isten látja a szívünket, és megítéli hozzá való viszonyunkat, valamint azt is, ahogyan az ő ajándékaihoz viszonyulunk.**

Énókról a Biblia nagyon rövid, mégis rendkívül erőteljes bizonysgot tesz: **„Hit által ragadtatott el Énók, hogy ne lásson halált...”** (Zsid 11,5) Mózes első könyve 5,24 egyszerűen így fogalmaz: **„Énók pedig Istennel járt; és nem volt többé, mert Isten magához vette.”** Ez a rövid bizonysgtétel nagy bátorítás a hívők közössége számára is. **Istennel járni és vele együtt lakozni – ez a hit életútja.** Nem csupán egyetlen nagy hitbeli cselekedetről van szó, hanem az Isten közelségében megélt mindennapi életről. Énók élete megmutatja, hogy a hit az Istennel való kapcsolatban, engedelmisségben, hűségben és jelenlétének állandó keresésében nyilvánul meg. A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 5. verse azt mondja, hogy **elragadtatása előtt bizonysgot nyert arról, hogy tetszett Istennek.** Isten tehát látta életét és hűségét. Énók nem a saját dicsőségét kereste, hanem úgy élt, hogy tetszésére legyen az Úrnak. Élete bizonysg arra, hogy az ember a saját világában is járhat Istennel, és bízhat benne. Az Úr rendkívüli étellel ajándékozta meg Énókot. **Isten magához vette, és nem engedte, hogy a halál szokásos útján menjen keresztül.** Ebben az értelemben Énók történetében Krisztus halál feletti győzelmének és mennybemenetelének bizonyos előképét láthatjuk. Énók története azonban önmagában még nem Krisztus győzelme; inkább előre jelzi azt a titkot, amelynek teljessége Istenben van, és amely Krisztusban a halál feletti győzelemben teljeseedik ki. Az ószövetségi ember hitének bizonyos értelemben már **része volt Krisztus titkának**, bár még nem rendelkezett azzal a teljességgel, amelyet Jézus Krisztus hozott el. Énók tehát még nem úgy ismerte Krisztust, ahogyan mi ismerjük Őt ma. Hite megfelelt annak a mértéknek, amelyet Isten az ő korában kijelentett számára. Ez **az egyetlen Istenbe, az Ő hatalmába, hűségébe és nagylelkű szeretetébe vetett hit volt azok iránt, akik őszintén keresik Őt.** És éppen ez a Zsidókhoz írt levél 11. fejezetének 6. versében található fontos üzenet: **„Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik, és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.”** Énók élete megmutatja, hogy a hit nem csupán bizonyos Istenről szóló igazságok elfogadása. **A hit életközösség Istennel, Istennel való járás.** Közösségünk számára Énók bizonysga nagy bátorítás: **nem kell valami rendkívül nagy dolgot tennünk ahhoz, hogy életünk értékes legyen Isten számára. Egyszerűen minden nap Vele kell járnunk, keresnünk Őt, bízunk Benne és hűségesnek maradnunk Hozzá.** Isten látja az ilyen hitet, és az ilyen élet kedves neki. Énók arra tanít bennünket, hogy **nem az a legfontosabb, milyen messzire jutunk az életben, hanem az, hogy kivel járunk. Aki pedig Istennel jár, soha nem jár egyedül.**

Noé története a láthatatlan valóságok meglátásának szép képe. Az Úr olyasmit jelentett ki neki, amit akkor még nem lehetett látni. Noé azonban Isten Igéjét valóságként fogadta el, és annak megfelelően cselekedett. Hite nem csupán passzív elmélkedés vagy belső meggyőződés volt. **Noé életében a hit engedelmességgé és konkrét cselekedetté vált.** A Zsidókhoz írt levél szerzője nagyon röviden foglalja össze azokat az eseményeket, amelyeket a Mózes I. könyvének 6–9. fejezetei írnak le. Érdekes, hogy magában a történetben nem elsősorban Noé hitét hangsúlyozza az Írás, hanem **engedelmisségét.** Noé mindent úgy tett, ahogyan az Úr megparancsolta neki. Hite éppen abban mutatkozott meg, hogy annyira bízott Isten Igéjében, hogy annak megfelelően cselekedett. Noé nem maradt meg Isten kijelentésének pusztá meghallásánál. **Isten iránti tiszteletteljes félelemmel elfogadta a még láthatatlan dolgokra vonatkozó figyelmeztetést, és elkezdte elkészíteni a bárkát.** Hite által így belépett abba, amit Isten készített. Bár Noé még nem látta az özönvizet, jobban hitt Isten Igéjének, mint annak, amit a szemeivel látott. Engedelmisségének konkrét hatása volt családjára is. A Zsidókhoz írt levél szerint a bárka elkészítésével **megmentette háza népét.** Noé hite tehát nem csupán személyes ügy volt. Hűsége és engedelmissége családja megmenekülésének eszközévé vált. Ebben **Krisztus tökéletes engedelmisségének előképét** is láthatjuk. Noé engedelmeskedett Istennek, és háza népe megmenekült az ítélettől. Jézus Krisztus azonban tökéletes hűsége és engedelmissége által sokkal nagyobb szabadulást hozott: megszabadítást a bűntől és a haláltól. Ő hű Isten háza felett (Zsid 3,6), és Ő a nagy Főpap Isten háza felett (Zsid 10,21). Az ószövetségi történet Noét **igaz emberként** mutatja be, aki „Istennel járt” (IMóz 6,9). Igazságosságát azonban nem úgy kell értenünk, mint olyan érdemet, amellyel saját magának szerezte meg Isten jóindulatát. Pál apostol újszövetségi tanítása alapján értjük meg, hogy az ember **a Jézus Krisztusba vetett hit által igazul meg,** nem pedig saját cselekedetei által. Noé ezért egy fontos igazságot tanít nekünk: **az igazi hit látja azt, ami még nem látható, bízik Isten Igéjében, és ezt a bizalmat engedelmisséggé formálja.** Az a hit, amely csupán az értelemben marad, nem válik életúttá. Noé hitt, félelemmel tisztelte Istent, engedelmeskedett és cselekedett. Története ezért a mai közösség számára is kihívás: **amikor Isten szól, nem kell előbb mindent látnunk ahhoz, hogy engedelmeskedni tudjunk. A hit azt jelenti, hogy akkor is bízunk Istenben, amikor még nem látjuk cselekvésének eredményét.** Noé megmutatja nekünk, hogy **a hit nem csupán azt jelenti, hogy meglátjuk a láthatatlant, hanem azt is, hogy a láthatatlan valóság alapján élünk és cselekszünk.**

Utóima: Urunk, mennyei Atyánk! Köszönjük Neked Ábel, Énók és Noé bizonyágtételét. Köszönjük, hogy életükben a hit különböző megnyilvánulásait láthatjuk: azt a hitet, amely bízik Benned, Veled jár, és engedelmesen cselekszik a Te Igéd szerint. Kérünk, adj nekünk **Ábelhez hasonló szívet,** hogy őszintén,

alázattal és bizalommal járuljunk Eléd. Taníts bennünket arra, hogy ne csupán ajándékainkat, időnket és szolgálatunkat adjuk Neked, hanem mindenekelőtt **a szívünket**. Segíts, hogy istentiszteletünk ne csupán külső vallásos cselekedet legyen, hanem a Benned való hitünk és irántad való szeretetünk őszinte kifejezése. Adj nekünk **Énókhhoz hasonló hűséget**, hogy minden nap Veled járjunk. Amikor nem tudjuk, merre vezetsz bennünket, taníts meg bízni Benned. Amikor elfáradunk vagy csalódunk, emlékeztess bennünket arra, hogy aki Veled jár, az soha nincs egyedül. Szeretnénk úgy élni, hogy életünk kedves legyen Előtted. És adj nekünk **Noéhoz hasonló hitet**, hogy akkor is tudjunk bízni a Te Igédben, amikor még nem látjuk azt, amit Te készítesz. Őrizd meg bennünket attól, hogy hitünk csupán gondolat vagy belső meggyőződés maradjon. Add, hogy hitünk engedelmisségben, szolgálatban és konkrét cselekedetekben is megmutatkozzon. Urunk, köszönjük Neked, hogy ezek az ószövetségi hitbeli tanúk előre mutatnak Jézus Krisztusra. Köszönjük az Ő tökéletes engedelmisségét, hűségét és vérért, amely hangosabban szól, mint Ábel vére. Köszönjük, hogy Krisztusban bocsánatot, megtisztulást, megbékélést és az örök élet reménységét kaptuk. Kérünk, hogy közösségünk olyan emberek közössége legyen, akik **Ábelhez hasonlóan hisznek, Énókhhoz hasonlóan Istennel járnak, és Noéhoz hasonlóan engedelmesen cselekszenek**. Adj nekünk olyan hitet, amely látja a láthatatlant, olyan szívet, amely bízik Benned, és olyan bátorságot, amely kész a Te Igéd szerint cselekedni. Vezess bennünket, hogy életünk minden időszakában Veled járassunk, és mindvégig hűségesek maradjassunk Hozzád. **Jézus Krisztusnak, a mi Urunknak és Megváltónknak nevében kérünk. Ámen.**

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Ezért, szeretett testvéreim, legyetek szilárdak, rendíthetetlenek, buzgólkodjatok mindenkor az Úr munkájában, hiszen tudjátok, hogy fáradozásotok nem hiábavaló az Úrban (IKor 15,58).” Ámen.

Ének: 130. zsoltár 3-4. versei: „Énnekem reménységem,...”